

14.7.1976

ת.א. 36, תל אביב,

ת.ד. 241351

לכבוד
יחיאל לקט
גיו-ג'ורק

חיליק יידי,

אני חייב לך מכתב כבר כל כך הרבה זמן טangi פשוט מחייב
כבר לך. אולם המążפין העיקר פלא וחלתו לשבח ולכתוב.

על הארץ ועל המפלגה יש לי מעט מה חדש, לא בגלל העתונות
אלא בغالל הביקורים הטעונים של חברי שם וגם הטלפונים שאותה מקבל.

אני כותב אחרי "אנטבה", וכמוון לפי האופי של היהודים, הם
חיים באופוריה לאומית, כמו שהם היו בדכאון לפי אנטבה. אני לא מgeb
לפי זה. ידעתם לטמור על צילוח ראיי לפני וגס אחרי.

הקסים האובייקטיביים הם גדולים מכך, המצב הכלכלי, הקשיים
המדיניים, עומס הבטחון, הבדידות בעולם - כל אלה יוצרים מצב קשה
bijouter סביר ללמידה להיות אותו במשך זמן ממושך. יתרון שטחים שלא ייחסו
למנהיגות כוח מגני לגדום לשינויים דрамטיים כך טangi לא מחזיק אותם
אחראים על המצב הנוכחי.

אני מלאוה מקרוב את עבודותם ולמרות אמונה טपסיד לשגורה ולשפר
אני חושב אותם כמושלים ראויים למצב. האבע מטהקם, היחסים עם אמריקה
סבירים, מנסים לטperf קסריינו עם אירופה ועם אפריקה (למרות אונגדה)
עוסקים ברפורמות כלכליות ארוכות טווח.

ישנה בעיה רצינית מכך והיא המורל הלאומי וזה שיר לדעתילשטי
דברים, לאופי הלאמי ולאופי של המנהיגים שלא מאפשר להם לדבר על
העתיד בחוקה במקומו לנוכח ביוסר את המזיאות המפתחת.

המפלגה לאת את יוצאת מהרדמה ואני מקווה שתהור זמן סביר ואוכל
לכתוב לך שיצאה מן השקט של בית-קבורות.

אני בקשר עם חבריך, למראות שלא תמיד אנחנו מסכימים גם
לנימוח וגם למסקנות ורക "האופי הנורא של לי" מען קשיים יותר בדוליטם.
אבל על זה נתגבר ביתר קלה מאטר המצב הכללי של המדיניה.

לא קל היה להיות כל התקופה הזאת במפלגה. המצב הקשה הגביר
את מלחמות היהודים והחיפושים אחרי אשמים וכמו לכל דבר גם לזה
ההרגלי, בעיקר כאשר מתקרב סיום תקופה התטיבוח לרבעון, אוקטובר 1977.

אין לך מושג כמה כאבנו כאן את כאבו של דני בלור.
אני מבקש שתמסור לו בשמי ובשם משפחתה את השחתפותנו בדאגתו
ואת אהולינו לנשואיו.

ד"ס למשפחה,

בידידות

דב אמריך.